

ΔΕΚΑΕΠΤΑ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΠΥΡΑΚΗΣ

ΦΟΡΕΣ

LIBRON
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

ΔΕΚΑΕΠΤΑ ΦΟΡΕΣ

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

PEQUEÑAS FOBIAS - ΜΙΚΡΕΣ ΦΟΒΙΕΣ

Διηγήματα, εκδόσεις Ταμβός, 2012

Ε.ΣΥ

Μυθιστόρημα, LIBRON Εκδοτική, 2016

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

ΔΕΚΑΕΠΤΑ ΦΟΡΕΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΠΥΡΑΚΗΣ

LIBRON

πρώτη έκδοση, Σεπτέμβριος 2017

© Copyright LIBRON ΕΚΔΟΤΙΚΗ Ι.Κ.Ε. & Γιώργος Σπυράκης (ε.γώ)

Αθήνα, 2017

ISBN 978-618-82421-7-3

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως ο νόμος έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η καθ' οιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό, οπτικοακουστικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, μετάδοση, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Σειρά: Σύγχρονη Ελληνική Πεζογραφία - 2

Συλλογή αφηγημάτων

Γιώργος Σπυράκης, *Δεκαεπτά φορές*

Επιμέλεια: Κωτόπουλος Η. Τριαντάφυλλος & Κλέλια Πάππου

Σελιδοποίηση & Σχεδιασμός Εξωφύλλου: Μιχάλης Ζούπας | www.zoupas.gr

LIBRON Εκδοτική Ι.Κ.Ε.

Λουκιανού 25 & Χάρπτος, 106-75 Αθήνα, Τ. 210-3314105

eMail: info@libron.gr • website: www.libron.gr

περιεχόμενο

13	κείμενα αγρίμια	51	ανάσα μία
17	δικεδίκ	55	λέξεις
19	αναζωή	57	στη φτώχεια της ψυχής μας
21	μην	61	el malecon
23	πάθος	63	στην άμμο
25	σε τρεις πράξεις	67	αλήθειες μόνο
29	ίλιφ	71	ολόγιομο
31	joker	73	βεντέτα
35	απλά μορς	77	σαν μια γουλιά κρασί
37	στιγμές πόζας	81	περαστικές στιγμές
39	μη με σπάσεις	83	θέλω
41	στην άκρη	85	μιλώντας με
45	λάθως	87	17 φορές
49	22 σειρές		

για τη Χριστίνα και τη Νικολέτα

Society, you 're a crazy breed
I hope you 're not lonely without me.

— JERRY HANNAN

κείμενα αγρίμια

ΜΕ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΔΕΝ ΑΝΑΜΕΤΡΙΕΣΑΙ. Τα αφήνεις να σε πλησιάσουν όπως το αγρίμι που ξεπροβάλλει απ' τα δέντρα και στέκεις ήρεμος στα γόνατα. Χαμηλώνεις την ψυχή σου και αλλάζεις ανάσες. Τεντώνεις το χέρι δίχως κουβέντα, μήπως και το χαϊδέψεις. Αν το τρομάξεις θα φύγει, αν τρομάξεις θα σε καταπιεί.

Σε βρίσκει και γράφεις. Αλλάζεις νόρμες και γίνεσαι νερό. Ξεκινάς θάλασσα, κατεβαίνεις σαν ποτάμι, ακούγεσαι καταρράκτης και αφού λιμνάσεις, αρκείσαι σε λίγες στάλες. Αυτό είσαι στο κείμενο· μια σταγόνα.

Γράφεις τότε με θυμό και τότε με χαμόγελο, αφήνεις τον χρόνο πίσω και δεν μετράς, δεν μετριέσαι. Μόνο γράφεις, σημειώνεις, σβήνεις, υπογραμμίζεις και στο τέλος αλλάζεις επίπεδο. Σκάβεις ακόμα πιο βαθιά και γίνεσαι ένα με την ιδέα. Βγάζεις νέο δέρμα κι αφήνεις πληγές. Ακουμπάς το μολύβι και ο κόσμος σταματά. Τρίβεις τα μάτια και όλα σε πνίγουν – αυτήν τη φορά ανάστροφα. Θέλουν να πεταχτούν έξω απ' τον νου και να γίνουν ιστορίες στο χαρτί. Δεν τα προλαβαίνεις, δεν διαβάζεται η αλφαβήτα σου, ούτε και τα άλλα σου.

Αρπάζεις ακόμα δυο σελίδες και σημειώνεις στην τύχη. Να μην το ξεχάσω αυτό, σκέφτεσαι και ο κόσμος σε καλεί. Σπαρταρά μέσα σου η ιστορία και γίνεσαι κάτι μικρό. Θεούλης. Ακούς τους ήρωές σου να απαιτούν λύτρωση. Κι εσύ εκεί, ξεσπάς σαν πιστός υπηρέτης της γραφής και του νου.

Μόνο αυτό έχεις, τον νου σου. Αυτό κι έναν κόσμο καινούργιο. Κάθε που γράφεις βυθίζεσαι σ' έναν δικό σου, φτιαχτό από μαγεία όπως και η αλήθεια σου. Ένα δωμάτιο αρκεί και λίγες λέξεις. Μια σκιά απ' το παγκάκι και κάμποσα σημάδια αίμα. Όλα τ' άλλα είναι στην κραυγή πίσω απ' το σκοτάδι και στον παφλασμό απ' το κορίτσι στη λίμνη· μεσάνυχτα κάπου στον ξύλινο κόσμο και για σένα δεν υπάρχει χρόνος.

Άλλοτε πάλι αγγίζεις τον υπαινιγμό πίσω από ένα σκούνημα και το φέρνεις στην επιφάνεια σπιθαμή τη σπιθαμή, όπως η μόρα εμπαιζει τη στάθμη. Μόνο έτσι θα σε πιστέψει και θα γυρίσει σελίδα, κι εσύ ξέρεις νερό.

Και είναι φορές –όλες τους– που, αν δεν κοιμηθείς με τον ήρωά σου, τίποτα δεν θα έχει να μας πει. Σε τραβά απ' τα σεντόνια τα χαράματα και δεν σου φτιάχνει συντροφιάς. Με μαξιλάρια στην πλάτη στήνεις τις σελίδες στα γόνατα και συνεχίζεις από 'κεί που σε πήρε ο ύπνος. Ότι κι αν κοιμήθηκες, είσαι χαμένος. Ακόμα και τα όνειρα είχαν κάτι απ' το σαράκι του. Αφέθηκες κι έγινες ένα με το κείμενο. Βάλθηκες για ακόμα μια φορά να του κάνεις χατίρια κι έφυγες από άνθρωπος. Νερό και πάλι, δικό του. Χύνεσαι στο χαρτί και οι σκέψεις σ' αδειάζουν. Το γρύλισμά του σε ακολουθεί.

Είναι, όμως, που δεν στερεύουν τα κύματα. Το ένα σέρνει τ' άλλο και ξεχνάς τα όρια. Βουτάς στα σκοτάδια και φέρνεις τα πράγματα στην επιφάνεια. Μόνο έτσι θα τους εξαπατήσεις σωστά. Αυτή η αποπλάνηση θα γίνει δική τους μόλις δουν τους σπασμένους αρμούς της ράχης κι εσύ δεν θα είσαι εκεί. Θα έχεις έναν άλλον κόσμο κατά νου και μια νέα συνάντηση στα γόνατα.

Τόση απόσταση θέλει που η γνωριμία να είναι με εκείνον, όχι μαζί σου. Εσύ δεν υπάρχεις· αφέθηκες. Το αγρίμι σε ρούφηξε και σ' έφτυσε αλλιώς, πιο αφηγημένο.

Για αυτά τα αγρίμια ζούμε, που κρύβονται στις αράδες και σαν από δάσος ξεπροβάλλουν κάποιες φορές και μας κρατούν στη

χούφτα τους. Γινόμαστε νερό, γινόμαστε κι η χούφτα. Κι ας πιστέψαμε ότι τελικά καταφέραμε να πλησιάσουμε. Όσο πιο μακριά, τόσο πιο πειθήνια θα γράψουμε και ο κόσμος θα μοσχοβολά σαν τους πρωινούς κέδρους. Αυτό που μένει -να θυμάσαι- είναι χνάρια απ' το αγρίμι που τους φίλεψες, αλλά κι απ' τα δικά σου που άντεξες και κράτησες στο μακριά... για την πιο όμορφη σιωπή των πραγμάτων που έγραψες ποτέ.

διεκδίκ

ΔΕΝ ΔΙΕΚΔΙΚΩ ΤΙΠΟΤΑ παραπάνω απ' το μέσα μου.

Εκεί που όλα πηγάζουν ασυνείδητα και υπάρχουν απλώς σαν βάση. Σαν τον πάτο απ' τον οποίο ξέφυγα.

Και η δύναμη κρύβεται εκεί ανάμεσα στην πυκνότητα του υλικού. Σαν μια μικρή φουσαλίδα που τείνει να χαθεί προς ψηλά - εκεί ψηλά. Μόνη της οδηγείται κι αυτό αρκεί.

Δεν υπάρχει μονοπάτι. Μόνο ψηλά.

Αρκεί για να ξέρω ότι διεκδικώ.

Όχι στιγμές, μα αλήθεια. Ακόμα κι αν πίσω απ' την αλήθεια υπάρχουν στιγμές δύσκολες. Όπως αυτές για τις οποίες δεν υπάρχω πια.

Αλλά μαθαίνω - να ζω και να εισπνέω ζωή. Μόνο αυτό.

Στέκω και το ταβάνι είναι εκεί. Όριο δίχως απειλή.

Και όταν τα μάτια κλείνουν, όταν η απώλεια του φωτός με ρίχνει στο σκοτάδι, τότε διεκδικώ ό,τι μου επιτρέπεται να φτάσω.

Εκεί που θα γίνει μια μικρή έκρηξη και θα είμαι ένα με το οξυγόνο.

Αρκεί οι ανάσες να υπάρχουν - εισπνοή και εκπνοή.

Ακόμα κι αν κάτι δεν με γεμίζει ας το γεμίσω εγώ με μένα, όπως ακριβώς κρατάω την αλήθεια μέσα μου.

Δεν διεκδικώ, απλώς αφήνομαι.

Και η ζωή;

γεμίζει από μένα.

αναζωή

ΚΟΙΤΑΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΨΗΛΑ με βλέμμα θολό, γεμάτο άγχος και οι ακτίνες απ' το φως διαθλώνται στα κύματα της φύσης, αλλά και τα δικά σου. Όσα προκάλεσες καθώς έπεφτες μέσα. Πότισες το δέρμα σου με αλμυρή γεύση.

Η αίσθηση γίνεται πιο έντονη. Πιο ουσιαστική, πιο πιεστική και εσύ;... εσύ απλώς βυθίζεσαι εκεί που σου αρμόζει. Μόνο αυτό μπορεί να σε σταματήσει. Μόνο όταν η γύμνια των ποδιών σου αναστατώσει την άμμο και την κάνει ακόμα πιο άμορφη. Σηματικά απλή.

Συνειδητοποιείς ότι πλέον δεν έχεις περιθώρια αντίδρασης. Καλό θα ήταν ν' αρκεστείς στα βασικά: *αφού δεν μπορείς να επιπλεύσεις, βυθίσου με αξιοπρέπεια.*

Οι πρώτες σπασμωδικές κινήσεις σε στέλνουν ακόμα πιο εγκάρσια. Τα ακανόνιστα άκρα σου σπαταλούν όση ζωή έχει απομείνει. Τόσο είναι και το υπόλοιπό σου: όση και η ενέργεια που πρόλαβες να εγκλωβίσεις.

— Αφήνεσαι;

Αφέσου και ηρέμησε. Το έχεις πλέον αποφασίσει. Καμία αντίδραση, καμία σπατάλη. Μόνο να βυθίζεσαι με νωχέλεια. Αρκεί για να ξεγελάσεις τον χρόνο.

Συγκρατείς όση ανάσα περίσσεψε. Αυτή είναι και τέλος. Το σύμπαν γύρω σου δεν συνωμοτεί. Μια χαρά μπορείς και χωρίς εμάς.

Είναι πλέον θέμα χρόνου για τη συνέχεια: όποια κι αν είναι

αυτή.

Θεωρείς άσκοπο να την κρατήσεις λίγο ακόμα μέσα σου. Τα πνευμόνια ήδη έχουν διασταλεί. Όχι άλλο, μην τους το κάνεις αυτό. Σε οξυγόνωσαν με υπομονή τόσες φορές. Σεβάσου και μην τα προδώσεις.

Χαλαρώνεις τα χείλη σου και-

Φυσαλίδες αιωρούνται χωρίς μορφή. Διατηρούν για λίγο το σχήμα απ' το χαμόγελό σου και αμέσως μετά αναδύονται δίχως κανονικότητα. Εκπνέουν τον εαυτό σου και στριμώχνονται στην ομοιογένεια του υδάτινου κόσμου. Τις παρατηρείς που δεν διστάζουν και έλκονται προς την επιφάνεια. Προς τα εκεί σπεύδουν. Εκεί τη μεταφέρουν. *Σπέρματα ζωής κι αυτές.*

Το απόθεμα των εκπνοών σου σκιαγραφείται και βρίσκει σχήμα. Απαλλάσσεται απ' την πίεση του νερού μόνο και μόνο για να εκτονωθεί ολοκληρωτικά. Αυτό ακριβώς που ποτέ δεν έκανες μέχρι τώρα.

Μοιάζει δίκαιο. Αυτές έχουν την τάση για άνωση και εσύ αφήνεσαι. Αντικρουόμενη η λύτρωσή σας.

Καλά κάνεις και τις περισώζεις απ' το εγώ σου. Να μην τις παρασύρεις κι αυτές. *Εκτός κι αν σε υπερνικούσε η άνωση.*

— Τόσα είναι αυτά που σε βαραίνουν από πείσμα.

Τις αντικρίζεις που χάνονται εκεί ψηλά, στη διάθλαση του φωτός. Γλίστρησε από μέσα σου και αυτή η μικρή, η τελευταία.

— Ας την ονομάσουμε «αναζωή».

Θέμα χρόνου τα υπόλοιπα. Όχι όμως και η δύναμη του νου.

Τουλάχιστον βιώνεις την ικανοποίηση ότι, έστω και με τον δικό σου μοναδικό τρόπο, ελευθερώνεις ζωή. Τη στέλνεις εκεί που κανείς δεν μπορεί να την πνίξει.

Εκπνέεις απλόχερα ζωή καθώς τα δάχτυλά σου γίνονται ένα με τη δροσερή άμμο.

ΜΗΝ ΞΑΝΑΜΙΛΗΣΕΙΣ αν δεν έχεις κάτι καλύτερο απ' αυτό που ακούς, κι απ' αυτό που δεν ακούς. *Δεν πειράζει, κι απ' αυτό.*

Μην –σε παρακαλώ– πεις κουβέντα αν τα λόγια δεν είναι σίχτοι και η γλώσσα σου δεν μπερδεύεται κάθε φορά που προσπαθείς πολύ.

Μην πεις κάτι αν όντως δεν είναι αυτό που η ψυχή σου χάνει, αν όλα όσα δεν στοχάστηκες δεν υπάρχουν σε φράσεις, δικές σου.

Άσε τα λόγια των άλλων· ανήκουν σ' εκείνους.

Απλώς μην κάνεις πάλι κάτι απ' τα ίδια και οι λέξεις γίνουν μόνο λέξεις, δίχως εικόνες πίσω απ' τα φωνήεντα. Κι όχι όλα· μονάχα όσα φωνάζω.

Μα όταν θελήσεις να πεις –σε παρακαλώ– να το πεις. Μην το κρύψεις πίσω απ' τη στιγμή, μην το φοβίσεις και σβήσει.

Μόνο να κάνεις λάθος. Όχι πάλι το ίδιο, αλλά αυτό που δεν δοκίμασες τις άλλες φορές. Που δεν ξέρεις αν τελικά αφήνει σημάδια, *αφού από λάθος δεν το έκανες.*

Μην, όμως, ανοίξεις πάλι το στόμα σου αν δεν αντέχεις τα φιλιά να σε πνίγουν. Κι ας είναι όλα εκεί μέσα σου. Κι ας δεν υπάρχουν φωνήεντα για αυτά.

Κι αν δεν μπορείς να κρατήσεις την ανάσα, δεν πειράζει. Εκεί είμαι να κάνω τις εκπνοές μου εισπνοές σου και να υπάρχουμε με μια αναπνοή.

Ξέχασες τα φιλιά; Αρκεί ένα μόνο και η ζωή πάλλεται ανάμεσά μας, χωρίς φωνήεντα.

Μην πονέσεις άλλο με όσα δεν είπες. Γιατί δεν είπες αυτό που άκουσες μέσα σου, δεν άκουσες όσα σου είπες, και δεν μίλησες.

Μη με πονέσεις άλλο, έχω μόνο μια ανάσα. Αρκεί κι ας είναι μία τελευταία μου.

Μην ξαναμιλήσεις αν δεν κατάλαβες έστω και το λάθος. Αν δεν τελείωσαν τα φωνήεντα και οι κρυψώνες σου.

Μη μου ξαναμιλήσεις, σε παρακαλώ, αν δεν έχεις κάτι να μιλήσεις, ξανά: έχω μόνο μια ανάσα και καθόλου φωνήεντα.